

[Skriv ut sidan](#)

Detta är en utskrift från Göteborgs-Posten.

Uppdaterad: 2008-06-17 16:06

Livsfarligt dyka utan parlina i svenska vatten

En så kallad parlina, som håller ihop två dykare, används alltmer sällan vid sportdykning. I Sverige är sikten i de bästa dykvattnen inte mer än fem till tio meter och kan snabbt bli nära nog obefintlig när bottenslam virvlas upp av dykarnas simfenor, skriver Göran Åkesson.

De nya internationella reglerna för utbildning av sportdykare kan vara livsfarliga när de tillämpas i svenska dykvatten. Enligt reglerna finns inget krav på att en så kallad parlina används. En tre meter lång lina som håller ihop två dykare. Trots att linan kan rädda liv och göra dykningen bekvämare används den alltmer sällan.

Vid flertalet av de senaste årens dykolyckor har de förolyckade försvunnit från sina dykkamrater. De har efter olika lång tids eftersökningar hittats döda på botten.

Enligt dykpraxis ska all sportdykning i öppet vatten ske i par. Dykarna har ett ansvar för varandra och ska snabbt kunna hjälpa den som råkar ut för något missöde. Om dykarna inte använder en parlina mellan sig och tappar kontakten, måste de genast återvända till ytan och leta rätt på varandra. Något som är besvärligt och farligt om dykningen sker på stort djup och i öppet vatten, men kan även innebära livsfara på grunt vatten.

Vid en olycka i Limham den 25 mars 2007 omkom en kvinna i samband med dykutbildning. Olyckan skedde på åtta meters djup. Kvinnan försvann från sin dykkamrat och när hon inte återvände till ytan larmades räddningstjänsten. Kvinnan hittades efter att ha legat på botten i mer än 20 minuter och hennes liv gick inte att rädda. Enligt polisen i Malmö hade olyckan kunnat undvikas om en parlina använts.

Nödsituation

Chansen att klara en nödsituation är alltid större om dykkamraten omedelbart kommer till undsättning. Att lösa ett problem tillsammans på botten är alltid säkrare än att någon av dykarna, oftast i panik, ensam försöker ta sig upp till ytan och därigenom riskera att försvinna.

Den tid det tar för att sätta igång en eftersökning och i bästa fall hitta en försvunnen dykare, är alltid längre än vad en människa klarar av att vara utan luft.

Parlinan används alltmer sällan i Sverige. En bidragande orsak till detta är att alltfler tar sina dykcertifikat under en semestervistelse utomlands. Då sker utbildningen på platser där vattnet är varmt och sikten ofta mer än 25 meter. I Sverige är sikten i de bästa dykvattnen inte mer än fem till tio meter och kan snabbt bli nära nog obefintlig när bottenslam virvlas upp av dykarnas simfenor.

Även i Sverige blir det allt vanligare att dykutbildningarna genomförs enligt de internationella regler där parlina inte används. Vilket har lett till en praxis bland sportdykare att inte använda någon överhuvudtaget.

Uttalat motstånd

Inom vissa grupper finns till och med ett uttalat motstånd mot att använda parlina. Då motiveras detta med risken för att om en av dykarna skulle råka ut för en okontrollerad uppstigning, dras samtidigt den andre dykaren med och kanske förolyckas. Argument som inte alls accepteras av instruktörer på Svenska sportdykarförbundet.

De anser att det är struntprat och menar att alla måste lära sig att dyka med parlina. En parlina ska vara fäst på dykarens handled på ett sätt som gör det möjligt att den vid behov snabbt ska kunna lossas. Närheten till dykkamraten är absolut viktigast.

Inte inne

När det blir allt vanligare att dyka utan parlina, lockas även de som tidigare har gjort det att dyka utan. Det blir helt enkelt inte inne att dyka med parlina, utan det anses vara något som bara de mindre erfarna dykarna gör. Vilket bekräftas vid en rundringning bland dykarklubbar i Sverige.

Förespråkarna för användandet av parlina menar att det inte enbart är en säkerhetsfråga.

Utan också en fråga om att genomföra en så effektiv och praktisk dykning som möjligt. Fördelarna är många med att använda parlina i nordiska vatten. Dykarna behöver inte ha en ständig ögonkontakt med varandra utan vet att dykkompisen finns inom några meters avstånd.

När en av dykarna upptäcker något intressant får även den andre dykaren snabbt möjlighet att ta del av upplevelsen. Valet mellan att stanna och studera en praktfull hummer, eller att simma efter kompisen som just rundar en bergskam, behöver aldrig uppstå. Ingen dykning behöver avbrytas med att simma upp till ytan för att leta reda på varandra om kontakten skulle gå förlorad. Vilket inte enbart är riskfyllt utan även tar dyrbar dyktid i anspråk.

Kan hjälpas åt

Säkerheten är ändå viktigast. Om en dykapparat havererar finns hjälpen på nära håll då det bara är att dra i parlinan och få hjälp. Dykarna kan hjälpas åt att fixa ett problem eller om det skulle vara nödvändigt växelvis använda den fungerande dykapparaten, som gott och väl räcker för att två dykare i ett lugnt tempo ska kunna ta sig upp till ytan. En teknik som ingår i alla dykarkurser.

Vid utbildningen av röjdykare inom den svenska marinen används alltid parlina eller en lina upp till ytan. Detta oavsett om sikten är bra eller dålig. Ett system som man på marinens röjdykarskola i Skredsvik anser är det rätta och aldrig kommer att överge. Tvistefrågan om att ha parlina eller inte, kommer säkerligen att fortsätta hos sportdykarna.

Frågan är hur många dykare som kommer att drunkna innan dykarskolorna börjar utbilda sportdykare för svenska dykvatten.

Göran Åkesson
frilansjournalist och sportdykare

Copyright © 1995 - 2008 **Göteborgs-Posten**

[Stäng fönstret](#)